

Prológus

A fák közötti elhagyatott ösvényt mindössze a Hold világítja meg, ezzel adva egyfajta sejtelmes fényt az erdőnek. A Mossortonon ebben az évszakban az esték még melegnek számítanak, a férfi mégis összehúzza magán a kabátot, amint megáll a barlang bejárata előtt. Hideg fuvallat érkezik bentől.

Már éjjel is elmúlt, mire ideért a fővárosból. A Látó mindig fogadja kíváncsi vendégeit. Olyanok járnak ide, akik tudni szeretnék a jövőjüket, bármibe is kerüljön ez nekik. Meddig élnek vajon, hogyan halnak meg, kigyógyulnak-e a betegségből. Az orvoslás fejlett a Régióban, mégis akad olyan, aki nem hisz benne teljesen. Inkább adnak egy barlangban élő vénasszony szavára, mint a tanult orvoséra. Ez fogja elkárhoztatni egyszer a jövőjüket.

A látogató belép a barlangba, kezével simítja félre a súlyos, mégis selymes anyagot. Megcsapja orrát a gyógynövények illata, kellemetlen, orrfacsaró ilyen mennyiségben. De az itt élő, több ezeréves nőt ez egyáltalán nem zavarja. Gyertyafény pislákol a barlang falának bemélyedéseiben, az asztalokon, roskadozó polcokon. A faggyú, mely kiszabadult a gyertya fogságából, maga alá vonja a köveket és az ősrégi fabútorokat. Mégis valahogy sötétebb van idebent, mint kint, az erdőben.

A férfi járt már idebent, egyszer nagyon régen. Akkor is ugyanaz az érzés kerítette hatalmába, ami most. Félelem, a halál hűvös csókja a tarkóján. Egy hang, mélyen belül azt kiáltja, hogy meneküljön. Nagyon, nagyon messzire. Fusson, amíg a lába bírja. Kisfiúként nem sok kellett hozzá, hogy szót fogadjon a hangoknak, azonban mentora nem hagyta, hogy kilépjen a barlangból.

Most azonban egyedül jött el ide. Hiába volt az átlagnál is magasabb, hiába fedte testét izom, mégis félt. Aki ránézett, tudta kivel áll szemben, a hírneve megelőzte, kinézete pedig cseppet sem enyhített ezen.

Rajta és a Látón kívül csak egy sötétlila színű macska üldögél az egyik polcon, sárga szemével őt méregeti. Ha lehet hinni a pletykáknak, akkor most egy vérállattal néz farkasszemet. De ez nem igaz. Ő maga volt az, aki elrendelte a vérállatok meggyilkolását. A macska, mintha hallotta volna a gondolatait, égne emeli a hátát és fűjtat egyet. Fogai kivillannak, pupillája összeszűkül. A férfi mindig is utálta az állatokat.

–Miben lehetek a segítségére, Uram? – A Látó hangja sehonnan se jött, mégis mindenhonnan. Botján támaszkodva lép ki az egyik kiszögellésből, ahonnan füst gomolyog. A gyógynövények

illata hirtelen felerősödik, ahogy beljebb sétál. A nő bőre ráncos, ujjai és háta görbe. Jóval alacsonyabb nála, mégis úgy érzi, a nő lenéz rá, mikor tekintetük egy pillanatra – nem többre és nem kevesebbre – találkozik. Szemében nincs pupilla, sem színes írisz. Csak a fehér ínhártya. Azt beszélnek, olyan dolgot látott, olyan dolog után kutakodott, ami végleg elvette a szeme világát. A Látó bár vak, magabiztosan mozog az asztalai és egyéb berendezései között. A hegyomlásra emlékeztető férfi mégis megtartja a biztonságos, tisztes távolságot.

Az Úr megnevezés már tényleg érvényes rá, mindig is erre vágyott. Kíváncsivá teszi, vajon eljutott-e a nőhöz a hír, mi történt vagy előre látta? Vajon azt is tudja, mi történt pontosan az előző Uralkodóval és Uralkodónővel?

A Látókról tudni kell, hogy nagyon kevesen élték túl a nagy, több száz évvel ezelőtt tartott tisztogatást. Ami pedig egy olyan erővel rendelkező személy, mint egy Látó és vendége között történik, azt örök titok lengi be. Soha, senkinek semmilyen körülmények között nem adják ki vendégeik által kért jóvendöléseket és azok végkimenetelét.

–Biztosan tudja, mi történt a napokban – a macska leugrik a polcról, gazdájához siet és a bokája köré tekeredik. Testét félig elfedi a Látó hosszú, szinte földig érő rongyos ruhája. A nő rothadó, sárga fogai kivillannak, ahogy elvigyorodik.

–Semmit sem tudok, mégis mindent.

–Azt tudja, miért jöttem?

–Nem látok bele a vendégeim fejébe! – A lila macska ismét fújtat egyet. A nő lepillant rá, mintha látná, hogy ott ül lába köré csavarodva. A férfi rosszalló tekintettel néz az állatra, undor jelenik meg az arcán. – Miben lehetek a segítségére? – A rekedt hangot hallva, ráemeli a tekintetét. Kirázza a hideg, amikor teljesen üres, fehér szemébe néz. Azonnal félre fordul. A nő elmosolyodik.

–Nézzen a jövőmbe. Tudni akarom, ha valaki az életemre akarna majd törni, esetleg puccsot tervezne! Új és jobb világot hozok a Hét Régióba! – A Látó nem reagál, mintha a fejében olvasna éppen. – Meglátja majd ezt mindenki!

–Aki pedig nem hisz önnek, azt megöli? – Hangjában tudás cseng. Mintha tényleg tudná, mi történt pár napja, mintha évekkal ezelőtt látta volna a jövőjében. – *A Sötét Éjszakán* történtek sok mindent megváltoztatnak majd.

Három napja történt minden, de már így emlegetik. *Sötét Éjszaka*. Ez is azt bizonyítja, hogy vannak, akik ellene vannak, akiknek nem tetszik a módszere, akiknek sosem tetszett. De eddig nem volt elég hatalma ahhoz, hogy megtegye azt, amire mindig is vágyott. Éveken át készült, gyűjtötte erejét, ötolta a jobbnál jobb terveket. Az ő fajában még fiatalnak számít, épp ezért nagy dicsőség, hogy ebben a korban eljutott idáig. Alig kétszáz éves és a Hét Régiót vezeti.

Azonban szeretett világát gyász lengi be, senki sem tudja, mi történt az Uralkodókkal. Folyik a nyomozás, de mindhiába.

A férfi pedig nem szeretné, hogy bármi is az útjába álljon. A gyermekkel nem lesz gond, még kiskorú. Gyenge. De az Uralkodók jobb kezei és bajtársai, ők okozhatnak némi fejtörést és zavart. Vannak köztük vakmerőek, merészek. És természetesen olyanok, akik nem félnek attól, hogy meghaljanak a családjukért. Bosszújuk előbb- utóbb eléri őt.

–Uralkodásod sokáig fog tartani. Gazdag és nagyhatalmú leszel! Félni fogják a nevedet, úgy, ahogy eddig senkiét – a férfit már–már elöntötte a boldogság, a hatalom édes mámore. A lila szőrű macska kilép a szoknya alól, elindul az egyik asztalhoz, mely tele van könyvekkel és különféle régi papírosokkal. A Látó folytatja: De vége lesz. Háborúval.

–Nincs olyan, aki a közelembbe érne! – Hangja mennydörög, visszacsapódik a barlang hideg, éles falairól. Más már rég félelmet tanúsított volna, de a Látó továbbra is mozdulatlanul áll. Nem fél a haláltól és az előtte álló férfitől sem. Senki sem tudja mennyire erős a fajtája, milyen képességekkel bírnak. Ez volt az egyik oka annak, hogy vadászni kezdtek rájuk. Félelem vezérelte gyilkosaikat.

–Igaza van a Nagyúrnak! – Aprót bólint. Ezüst tincsek szabadulnak ki kontyából. – Jelenleg nincs olyan élő Mutáns, aki letaszíthatná képzeletbeli trónjáról. – A férfi keze ökölbe szorul. – De lesz.

–Ki? – Hangja vészjósló. – Ki lesz az? Látja?

–Homály fedi a kilétét – nincs pupillája és írisze, de ennek ellenére úgy tűnik, mintha a távolba révedne. Mintha épp a jövőben járna. – De érzek valamit – pár másodper csend áll be kettejük közé. A férfi feszülten, dühtől forrva figyeli az előtte pár lépésre álló, törékenynek tűnő idős nőt. Arcán hirtelen a meglepettség hulláma söpör végig. Kezei megremegnek, száját enyhén eltátja.

–Mit látott? – A férfi kíváncsisága, egyre növekedő félelme és dühe csillapíthatatlan. Ég benne a tűz. Készen áll a háborúra, a gyilkolásra, ha uralkodása azon múlik. Ha kell, megöl minden Mutánst és félvért a Hét Régióban.

–Egy gyermeket.

1.fejezet

Az Édenben az időjárás már soha senkinek nem okoz meglepetést több száz éve. Van olyan fejlett a technológia, hogy uralni tudják. Nevetséges. Isteneket játszanak. Aki egy kicsit is képben van a történelmünkkel, az tudhatja nagyon jól, hogy ebből nem sülni ki semmi jó, csak ki kell várni.

Pont emiatt a fejlett időjárás korlátozásnak köszönhetően nem lep meg, hogy eső fogad, amint kilépek az utcára. Kellemesen hat az eső nehezen körülírható, friss, kissé földszagú illata. Felhajtom a kabátom kapucniját, ezzel próbálva megakadályozni, hogy bőrig ázzak. Egy sarokkal arrébb vár a kocsi.

A kora reggeli óra ellenére népes utca fogad. Sokan munkába sietnek, vannak, akik az átmulatott éjszakából próbálnak meg hazabotorkálni. Az Alsó Világ sem éjjel, sem pedig nappal nem számít biztonságosnak. A magas épületeknek és függőhidaknak, függőutaknak köszönhetően nehezen jut le ide a napfény. A sikátorok és mélyedések az éjszakánál is sötétebbek. Sokszor inkább a közvilágításnak köszönhetően lehet csak tájékozódni idelent. Ugyan nem rejtőznek a városban olyan veszélyes lények, mint a szomszédos erdőben, de azért jobb nyitva tartani a szemünket.

Pocsolyákat kerülgetve indulok el a járdán. A sarkon befordulva már látom a villogó rendőrautót, ami csak rám vár. Kikerülök egy hányásában fekvő férfit. Egy kurta szóval jelzi csak, hogy még életben van és nem itta el a lelkét. Feltépem a jármű ajtaját és bezuhanok az anyósülésre. A motor abban a pillanatban felzúg, hogy becsukom az ajtót.

–Szép reggelt! – A volán mögött ülő férfi vigyora hatalmas, tekintete mégis fáradt. Bátyám nemrég kezdte a műszakot, kócos haja is azt mutatja, hogy ismét elaludt. A szirénák továbbra sem hallgatnak el, ezzel adjuk a többi közlekedő tudtára, hogy sietős dolgunk van. Egy busz félrehúzódik, korom nyomul ki a kipufogójából. Csodálom, hogy még nem vonták ki a forgalomból ezeket a négykerekű szarokat. Az Alsó Világ az egyetlen hely, ahol még a harmadik generációs járművek közlekednek. A Felső Világban az autóknak nincs kereke, könnyedén szelik a levegőt.

A Felső Világ csodás, ragyogó és közel sem ilyen veszélyes. Az épületek emeletei kulcsfontosságúak. Azok választják el a két világot. A huszadik emeletnél kezdődik a fényűző, békés élet. Légdeszkákkal, repülni képes járművekkel közlekednek. Csodaszép látványt nyújtanak, mintha egy teljesen másik univerzumba csöppennél. Az épületek fehérek, rengeteg függőhíd, -kert, - park is található. A napfény gyönyörűen csillog az épületek üvegfelületein, az ég szinte mindig kéken ragyog.

Az Alsó Világon látszik, hogy a város vezetősége nem nagyon fordít figyelmet az itteni körülményekre. Még az se mozgatja meg őket, hogy van közülük olyan, aki idelent él.

–Szebbet! – Azzal hátra hajtom a kapucnimat, megigazítom vörös tincseimet és felveszem a két ülés közé kialakított italtartóból az egyik kávé. Azonnal nagyot kortyolok belőle, nem törődöm azzal, hogy mennyire is forró. – Tudunk valami pontosat?

–Nem – az irányjelző kattogása azonnal elhal, amint újra egyenesbe kerül az autó. Az utak kátyúi már most teljesen megteltek vízzel. Egész napra esőt írtak, ha ilyen mennyiségben zuhog tovább, az Alsó Világ utcáit elönti a víz. – Abby már az örsön van, ő már biztosan tud valamit. Felvesszük és megyünk a helyszínre.

Mindenkit, akit riasztottak, megrázott a hír. Az Éden az egyik, ha nem a legbékésebb Régió. Az itt élő Humanoidokban nincsen semmi különleges, átlagosak. Se szarvak, se szárnyak, még csak az *átlagosnál* eltérő testszín sem. Békés faj, de azért előfordulnak betörések, rablások, ritkán még erőszak is. Épp ezért rendültünk meg annyira, amikor megtudtunk, hogy megöltek valakit. Mi rendőrök kézben tartjuk idelent a bűnözést, több száz éve nem volt gyilkosságra példa.

Mindent megtesznek annak érdekében, hogy kimaradjanak a Mutáns háborúból. Elviselni sem tudják őket, az Édenben és azon belül is ebben a városban, Pokolpatakban nem élhetnek Mutánsok. Ha kiderül, hogy bujkál itt olyan, aki nem *unalmas*, azt vagy rács mögé dugják vagy elüldözik. Jobb esetben egy másik városba, de ha ellenáll, akkor a Régióból is kitilthatják.

Közben nem is sejtik, hányan élnek itt közöttük.

Áthajtottunk egy piros jelzőlámpa alatt, a járdát és az utat elválasztó padkánál felgyülemllett esővíz a magasba száll. Szerencse, hogy nem sétált ott senki, különben beterítettük volna.

Az esővíz áztatta kabátomban sétálok a kapitányság második emeletén. Erős füstös, mandulaaroma csapja meg az orromat, mégis kellemesen hat. Kávé illata lengi be a szintet. A mellettem elsiető férfi egy bőlintással üdvözl, miközben tovább beszél a telefonján, melyet a

füléhez szorít. Viszonzom a mozdulatot. A szörnyű hír hallatán elég nagy lett idebent is a forgalom.

Balra fordulok az első elágazásban. Tőlem jobbra az első iroda ajtaja nyitva van. Miközben elhaladok előtte, bepillantok és látom, hogy az egyik nyomozónk az igazak álmát alussza az íróasztalára dőlve. Balra a második ajtón kopogás nélkül lépek be.

Egy szőke, velem egykorú lány azonnal sarkon fordul. Haja kócos kontyban van a feje tetejére tűzve. Sietett vele. Szokásos térdig érő, barna ballonkabátját viseli. Egyik kezében kávé, másikban papírokat szorongat.

– Utálok ezt a kapkodást! – sziszegi olyan halkán, hogy csak mi ketten halljuk. Felnevetek. Hányszor hallottam én már ezt! De ebben a munkakörben elég gyakran előfordul az ilyen. Húgom az asztalához lép, majd lerakja a kezében lévő tárgyakat.

–Elkészültél? – kérdezem az ajtófélfának dőlve. Szapora lábdobogás hallatszik a folyosó végéről. Az illető bakancsa hangosan dobog a lépcsőfokokon, majd ajtócsapódás visszhangja száguld végig az átmenetileg elcsöndesedett örsön. – Chris lent vár ránk.

–Persze! – Lekapja a székére felakasztott táskáját és a vállára veszi, még iszik egy gyors kortyot a kávéjából. A papírpohár halk koppanással a kukában landol. – Mehetünk! – Kedves, fáradt mosolyt küld felém. Hagyom, hogy előre menjen.

A helyszínt már valószínűleg ellepték a helyszínelők és a többi kirendelt rendőr és nyomozó. Remélem, időben felállították a kordonokat és nem hagyják, hogy a kíváncsi tekintetek utat találjanak. Gyorsan terjednek a hírek idelent, mi pedig szeretnénk minél diszkrétebben eljárni. Nem akarjuk magunkra felhívni a figyelmet. Így is nagy port fog kavarni, hogy ilyen hosszú idő után gyilkosság történt az Édenben.

Abby mellé érve felteszem neki a kérdést:

–Izgulsz? – pillantok rá, majd kikerülök két, a folyosón beszélgető rendőrtisztet. Abbynek ez lesz az első helyszíne, ahol egyedül végzi a nyomozást. A társával évekig együtt dolgoztak, azonban Harry nyugdíjba vonult, így Abby egyedül maradt. Nagyon jó párost alkottak az idős férfival. Nehezen szoktak össze, de a hosszas közös munka meghozta a gyümölcsét. Pokolpatak egyik legjobb nyomozópárosává váltak. Tökéletes alapokat sajátíthatott el Abby, az egyik legjobbtól tanulhatott. Rebesgetik, hogy nemsokára kap majd maga mellé egy újoncot, akit neki kell majd betanítania.

–Kicsit – lazán vállat von, de hangjából feszültséget hallok ki. Szorosabbra húzza maga körül a kabátját, ahogy az ajtó elé érünk. Én is felhajtom a kapucnimat. Már kezdett melegem lenni idebent az egyenruhában és a kabátban. Kellemesen hat a kinti hideg levegő. – De jó ember áll mögöttem, nem lesz gond – kiérve a kapitányságról, lesietünk a lépcsőkön. Az eső mintha kicsit csillapodott volna, míg odabent voltam.

Chris a bejárattal szemben parkolt le, a piros és kék színek továbbra is villognak a jármű tetején. Bátyánk egy esernyő alatt áll és egy kevés ruhát viselő, szőke hajú nővel beszélget. Abbyvel egymásra nézünk, majd egy pillantásával jelzi, hogy most én következem. Megforgatom a szememet.

–Drágám! – kiáltom el magam, majd a kocsihoz érve folytatom. – Indulhatunk? Már várnak ránk! – Bátyánk gyilkos pillantást küld felém, majd elköszön a szőke lánytól, aki sietősen elhagyja a kapitányságot. Chris ismét helyet foglal a volán mögött. Abby felnevet és beül hátra, míg én az anyósra helyezkedem el.

– Ez mire volt jó? – kérdezi, majd elindul a helyszín felé. Most már a kelleténél gyorsabban hajt.

– Remélem, ez a kérdés költői volt – veti előre Abby. – Nem öregedtél még ki ebből?

– Kuss! – szűri a fogai között, amin mi csak felnevetünk.

A sikátor egyetlen bejárata elé sátrat emeltek, a holttest föle pedig amint lehetett ponyvát feszítettek ki. Az időjárás nincs a segítségünkre, valószínűleg létfontosságú nyomokat mosott már el az eső.

Meglepően sok rendőrautó lett kivezényelve ide, melyek sorban álltak le a kordon elé. Jelvényünket felmutatva bemegyünk a könnyen mozgatható fémkerítések között, végül pedig a sátorba. Lerázzuk magunkról az esővizet.

Mint kiderült, eddig csak egy nyomozó mehetett oda a holttesthez, senki más. Abby a következő, aki kiléphet a sikátorba. A fiatal férfi, aki rátalált a nőre, itt ül bent, hátára pokrócot terítettek, épp két kollegánkkal beszél.

–Túl nagy a felhajtás – lép közelebb Chris. Karjaimat összevonom a mellkasom előtt és körbepillantok a sátorban ügködőkön. A két rendőrtiszten, aki a sráccal beszél, és rajtunk kívül van még idebent három mentős. Illetve Steve, aki szintén nyomozó.

–Mire gondolsz?

–Mi jut eszedbe, ha meghallod a gyilkosság szót? – A sátor felőli kijáráthoz lépünk, távol a többiektől, a kíváncsi fülektől. Próbálunk olyan halkán beszélni, hogy biztos ne hallja meg rajtunk kívül senki. Egy izom megrándul az arcomon, ahogy elgondolkodom a kérdésen. – Hétköznapi választ kérek – pontosít. Jó, így már könnyebb lesz. A saját válaszom kicsit erősebb lenne.

–Pár késszúrás – válaszolom. – Talán egy golyó.

–Thea! Chris! – A sátor fényes, vizes anyagán két kéz jelenik meg, a résen hűgünk pillant be. Tekintete rémületet tükröz. Nem kell többet mondania, azonnal kilépünk az esőbe és siető lépekkel követjük. Bakancsunk felcsapja a vizet.

–Mintha azt mondtad volna, hogy nem lesz gond.

–Majd megmondod te, hogy ez gond-e vagy sem – elengedem a fülem mellett hangnemét. A holttest mellett lámpák vannak felállítva, a földre pokrócokat dobtak, ezzel próbálva megakadályozni, hogy az eső még jobban tönkretegye a helyszínt. – Steve már végzett, de szerette volna, ha én is látom, még mielőtt elviszik a testet.

–Mi a fasz! – Chris ad hangot döbbenetemnek. Láttunk már holttestet, megszámolni sem tudom, hányat. A múltunk miatt pedig nem kellene, hogy meglepetés érjen bennünket. De ez...

A finom, kellemes esővízhez vér fémese illata keveredik. A nő torkát elvágták, elég mély seb éktelenkedik rajta. Vére beteríti a felsőjét. Szeme üveges, szája néma sikolyban fagyott meg. Az arca fele nincs a helyén, lenyúzták. Helyenként még az arccsontja is kilátszik a húsa alól. Combjain is hatalmas sebek díszellegnek. Az Édenben rég történt gyilkosság, és ez az eset fogja robbantani a hírcsatornákat.

–Ez gond – lehelem magam elé.

–Van valami ötleted? – Chris a holttest mellett guggoló Abbyre pillant.

–Van – bólint. – Pár perc és beviszik a lányt boncolásra. Stevevel összeülünk majd.

–Ketten dolgoztok rajta?

–Igen – Abby felpillant ránk. Tekintete hosszasan elidőzik bátyánkon, így én is felé fordulok.

– Mondd!

–Olyan ismerős – gondolkodva vonja össze a szemöldökét. Visszapillantok a lányra, jobban megnézem magamnak.

–Amint megtudom, ki az, szólok – Abby felegyenesedik. – Nincsenek nála papírok, sem telefon. Így nem tudták még beazonosítani – mint egy végszóra, két mentős lép ki a sikátorba, hordágyat hoznak magukkal. Abby vált velük pár szót, majd hagyja, hogy elvigyék a nőt.

A sátorban továbbra is nagy a nyüzsgés. Már takarítják a helyszínt, nemsokára bontják a kordont, a rendőrautók nagy része is elpárolgott már. Chris és Abby épp a sráccal beszél. Nagy valószínűséggel be kell majd vinnünk az őrsre, további kihallgatásra. Mindössze tizennyolc éves, a szülei már ott várnak rá.

Az eső már csillapodott, épp, hogy csak szemerkél.

–Steve bevisz – Abby hangjára felé fordulok. – Ti hozzátok a srácot. Az őrsön találkozunk!

–Jól vagy? – Arckifejezése mindent elárul.

–Rég nem láttam már ehhez hasonlót – állkapcsom megfeszül.

–Tudom – Mindhárman régen láttunk már ilyen brutális gyilkosságot. Azóta nem, hogy eljöttünk *tőle*. Chris kilép a sátorból, oldalán a nőt megtaláló fiúval. Egy mozdulattal jelzi, hogy megvárnak a kocsiban. – Van okunk aggódni?

–Remélem, nincs – mély sóhaja jelzi, hogy vannak kételyei. Ahogy Chrisnek és nekem is. – A boncolás adhat majd választ a kérdéseinkre.

–Gondolod, hogy a nő? – Nem fejezem be a mondatot, ahhoz túl sokan vannak még körülöttünk. De Abby így is megérti, mire gondolok. Ez nem olyan téma, amit a nyílt utcán kell megbeszelnünk.

–Ha igen, akkor annak következményei lesznek – Steve int neki, hogy indulhatnak. – Pánik törhet ki – egyetértésem jeléül csak bólintok.

Beszállunk az autókba és elindulunk vissza az őrsre. A hátsó ülésen kuporgó fiú szorosan tartja maga körül a pokrócot. Sokkos állapotban van. Chris is szótlan, ahogy én is. Tudom, hogy

ugyanaz jár a fejében, ami Abbyében és az enyémben is. De ezt majd csak a lakásunkon tudjuk megbeszélni. Ott, ahol senki sem hallhat bennünket.

7.fejezet – részlet

-Kormányunk a kialakult helyzetre való tekintettel elrendeli az Édenben élők mihamarabbi vérvizsgálatát! Ha van köztünk olyan, aki nem a Negyedik Régióba való, az most még megtetheti, hogy az elkövetkezendő huszonnégy órában távozik. Ezt követően lezárásra kerülnek a Portál Központok, így megakadályozva a lehetséges ki- és beutazást mindaddig, amíg véget nem ér az eljárás. A héten kiküldésre kerülnek a behívó levelek, névvel, időponttal és a körzeti kórházak címével ellátva. Az az édeni lakos, aki nem megy el a vérvizsgálatra, Régiónk elleni büntetssel, életek veszélyeztetésével kerül elfogatásra és áll kivizsgálás, illetve bíróság elé. A vizsgálattal a célunk az, hogy biztosítsuk lakosaink további nyugodt, békés életét, kiszűrjük a betolakodókat, akik ártó szándékkal férkőztek be rendszerünkbe. Arról, hogy mi a következménye annak, hogy Mutánsok élnek és maradnak közöttünk, a kormányunk még tárgyalást folytat. Éden lakosai kérem, őrizték meg a nyugalmukat, nincs félnivalótok!

9.fejezet - részlet

-Cal, ne engedd ide Theat! – kiáltom. Lassú, óvatos léptekkel elindulok Abby felé. Húgom pisztolya koppan a macskaköveken, könnyei már utat törtek, lassan gördülnek végig mindig gyönyörű arcán, mely most csak fájdalmat tükröz. Megrázza a fejét, próbálja feldolgozni a látottakat. Mellkasa egyre gyorsabban emelkedik és süllyed. – Abby, engem nézz, a hangomra figyelj! Kérlek, figyelj rám! Meg kell nyugodnod – ez egy bátor kijelentés, valószínűleg a szakadék szélén táncolok. Nem veszi figyelembe, amit mondtam neki, továbbra is a fiúk testét figyeli. Elé állok, de kitér. – Abby – olyan lágyan ejtem ki a nevét, amennyire csak tudom. A kezéért nyúlok, összekulcsolom az ujjainkat. – Menjünk ki innen. Nem szabadna ezt látnod. – Mozgásba lendül, de még időben kapok a csípője után és fogom vissza. Sikolya visszhangot ver a szűk sikátorban. A csontjaim és a szívem is beleremeg kiáltását hallva. Mindketten térdre esünk, nem törődöm a belém nyilalló fájdalommal. Az, hogy most így látom őt, sokkal rosszabb, mint bármiféle fizikai fájdalom.

A három fiútestvér, tágra nyílt szemekkel figyelnek előre. Koponyájuk a homlokuknál át van szúrva egy-egy arany lándzsával. Tele vannak zúzódásokkal és vágásokkal, bőrük színe alig látszik. Ki tudja, mit rejt a ruha, ki tudja, milyen szörnyű sebek csúfítják még a testüket. Csak lógnak ott élettelenül, mint valami elbaszott ünnepi dísz. Fejükből a vér végigcsorgott az

arcukon, nyakukon, elszínezve felsőjüket. A Torres fivérek. A legfiatalabb – Thomas – még csak hetvenéves, pont, mint mi.

14.fejezet – részlet – múlt

-Ez volt az utolsó – töri meg a csendet Főnökünk. Abbyvel összenézünk, Chris viszont nem mozdul, nem szólal fel.

-Ezzel mire akarsz utalni? – kérdezem.

-Sokadik alkalommal kellett már titeket behívnom amiatt, mert elszúrtatok egy bevetést! – emeli fel kissé a hangját, smaragdzöld szemében csalódottságot vélek felfedezni. Főnökünk olyan, mint egy napbarnított kétajtós szekrény. Nem szívesen kerül vele az ember közelharcba, de mindig is kedves lélekkel rendelkezett. Legalábbis a *gyermek*ei felé. Mivel nem reagálunk, folytatja. – Ti vagytok a legjobbak, a legképzettebbek! Nem ismertek lehetetlent, nem akárkiknek a gyermekei vagytok! A ti generációtok kiképzése és átalakítása volt a legjobb! Olyan bérgyilkosok születtek meg akkor, akik legyőzhetetlenek! – A nyakán lévő erek kiduzzadnak, muszáj mély levegőt vennie. Egy sötét érzés kúszik fel a lelkem mélyéről. Egyetlen egy dolgot suttog csak. *Futás!* – Legalábbis azt hittem – hangja már halkabban, megtörtebben cseng.

21.fejezet – részlet

-Ezt is túléljük!

És ekkor minden a feje tetejére fordul. Chris szeme kéken felizzik, kezei lángba borulnak. Kék tűzcsóvák szelik ketté a levegőt.

Végül az egyik golyó eltalálja Chris nyakát. Lángjai szerte foszlanak, szemhéja lassan lecsukódik. Végül elterül a földön.

-Vigyétek el a Mutánst! – Adja ki a parancsot Daniel. Könnyeim utat törnek.

22.fejezet – részlet

-Minden elkapott Mutánsnak megnézik az élet útját – feleli Isaac, közben viszont nem szakítja meg a szemkontaktusunkat. Könnyecsepp gördül végig az arcomon. – És ha megtudják, ki volt Chris...

-Akkor? – Rick is ugyanúgy nem ért semmit, mint Cornelia. Miért is tudnának ezekről? Nem tanítják az iskolákban, mindent, aminek a hozzánk hasonlókhöz van köze, titokban tartanak, a

szőnyeg alá seprük. Azt az egyet kivéve, hogy utálják őket, hogy az Édenben nincs keresnivalónk.

-Akkor van esély rá, hogy Christ a Valhallába viszik – Isaac végig pillant a jelenlévőkön. Thea felé bökö az állával, így nővérem felé fordulok.

Varázsereje miatt nem látni a nyakpántját, így a lila ereket, amik hajszálvékony sávokban nyúlnak egyre feljebb, most semmi sem takarja a kíváncsiskodó szemek elől.

24.fejezet – részlet

-Az Ördög – a félelem teljesen átveszi felette az irányítást, amint halvány mosoly ül ki az arcomra. Rángatózni kezd, próbál kiszabadulni. Segítségért kiált.

Árnyak ölelik körbe a nyakát, elzárják a levegő útját. Mikor a feje már kezd elszíneződni, egy gyors mozdulattal elvágom a torkát. Az élet azonnal kiszáll a testéből, szeme üvegessé válik. Vére eláztatja a felsőjét, szépen lassan a földre csöpög.

-Azért ölted meg, mert már idegesített, vagy mert felismert? – fordul felém Holly.

-Egy kicsit mindkettő – véres késemet a férfiba törlöm és visszahelyezem a tokjába. – Elvitetem valakivel a görényt.

28.fejezet – részlet

-Ne álltasd magad – nevetem el magam. – Minket is Chris után akarnak küldeni a Valhallába? Vagy ő szerencsés volt, mert az édeniek kapták el, nem a Vadászok?

-Chris a Valhallában van? – Rémület jelenik meg gyönyörű kék szemeiben.

-Válaszolj – szűröm ki a fogaim között.

-Nem tudom, mit akartak veletek – emeli fel a hangját, felém lép. – Irányítottak, kimosták az agyamat. Fogalmam sincs, mit akartak! – A lény ekkor húzza fel magát a felszínre. Látásom elsötétül, majd kitisztul. Sebastian folyamatosan beszél, de nem jutnak el hozzám szavai.

Minden erőmmel arra összpontosítok, hogy visszanyomjam. De ez esélytelen.

Minden romokban hever bennem, nem vagyok összeszedett, nem tudok parancsolni magamnak. A fal, ami még bent tudná tartani a sötétet, megrepedt. Az érzelmeim kavarognak bennem, már nincs esélyem egyensúly teremteni. Mikor a lény a falhoz kúszik és beleüt, tudom, hogy ezt a csatát elveszítettem. Ismét.

A keze áttöri a falat, felnyögök fájdalmamban. A nyakláncomat elrejtő bűbáj eltűnik, felfedve Seb előtt a pántot. Előtte ez sose volt titok, most mégis tesz egy lépést hátra.

33.fejezet – részlet

-Miért van olyan érzésem, hogy figyelnek minket? – Rick körbepillant, de a sötétségen és a fákon, bozótokon kívül semmit sem lát.

-Mert így van – válaszolja nem túl megnyugtatóan Seb.

-Az erdőt az Őrzők védik a nem kíváncsi élőlényektől – folytatja Abby. – A rémmesék igazak. Ott vannak mindenhol, árgus szemekkel figyelik minden egyes lépésünket.

-Nem kellene tartanunk tőlük? – Rick lámpafénye továbbra is az földutat világítja meg, azonban a férfi újra szétnéz.

-Ne nézelődj! – inti óvva Seb.

-Nekünk nem, hámunkat jól ismernek – veszem magamhoz a szót. – Téged viszont nem. Szóval megköszönném, ha nem vonnád magadra a figyelmüket – Rick rémült szemekkel fordul hátra felém.

-Mert mi lesz, ha felfigyelnek rám?

-Inkább ne akard tudni – préselem össze ajkaimat.

36.fejezet – részlet

-A karom - hebegem.

-Mi? – kérdez vissza Travis.

-A karom – ismétlem meg. – Hozd a karom is – mindkettőjüknek elkerekedik a szeme.

-Ugye most csak szopatsz? – dorgál le Travis, miközben átlépjük a küszöböt. A szűkös folyosó közepén megállnak egyikőjük jobbra, míg a másik balra pillantgat. Hallásom ismét pihenni ment, ugyanis nem értem miről beszélnek. A szájuk mozog, én pedig mindössze csak morgást hallok.

39.fejezet – részlet

-Nézz rám – Seb lágy hangját hallva kinyitom a szemem, egy könnycsepp azonnal legördül az arcomon. Kezem továbbra is fel-alá jár, szívem hevesen ver. El fogom veszíteni a bennem dúló csatát.

-Nem megy – nagyot nyelek. – Már nem kell neki sok – a fal ekkor megreped. A lény nevetése a fejemben visszhangzik. Seb tekintete a nyakamra siklik. Ez pont elég ahhoz, hogy tudjam, lila erek cikáznak a nyakamon.

-Ne ölj meg ezért – leheli Seb, majd ajkát az enyémre tapasztja. A szívem abban a pillanatban lassulni kezd, míg vissza nem nyeri a normális tempóját. A lény fájdalmasan felkiált, egy láthatatlan kéz megragadja a bokáját és húzni kezdi a szakadék felé. Lezuhan a mélybe.

Kezeim megállnak. Nyugalom árad szét a testemben.

Seb ajka lassan, érzéken mozog. Olyan rég volt már, hogy megcsókolt, túl rég.

Végül elhúzódik. Mély levegőt vesz, megnyalja ajkait. Szeme megtalálja az enyémet.

45.fejezet – részlet

-Hallottad hírét, miszerint halott vagy? – szavait Sebnek intézi. Az idegen végigméri Torrest, miközben bátyánkhoz sétál.

-Te hallottad hírét, miszerint te vagy az első, aki megszökött a Valhallából? – Megölelik egymást. – Bár sikerülhetett volna jobban is – poénkodik, ezzel próbálva oldani a feszültséget.

-Örülök, hogy látlak.

-Én szintúgy!

-A kinézetemhez képest egész jól alakult – fordul az idegen férfi felé, aki karba tett kézzel figyeli a jelenetet. – Nem tudom, hogy egy nagy kávéra, két hét alvásra vagy egy üveg piára van-e szükségem.

-Egy új karra – morogja az idegen, miközben Chris mellé sétál.

-Ismerjétek meg a mindig vidám Draket – mutat megmaradt kezével a férfira. – Neki köszönhetem, hogy még élek.

46.fejezet – részlet

-Itt töltjük az éjszakát – veszi magához a szót Drake. – Fent van három szoba. Szűkösen, de elférünk. De lehet párotnak itt kell majd aludnia a földön.

-Arra még nem tértél ki, miért segítettél Chrisnek – ellenszenves hangom ellenére is elmosolyodik.

-Egy nő küldött érte – bevallom, meglep, hogy most ilyen egyenes választ kapok a kérdésre. – Holly Black, de szerintem nem sokat mond nektek a neve. Egy Mutánsokból és más képességgel bíró élőlényekből álló csoportot vezet – Isaac homlokán mély barázdák jelennek meg ezt hallva. – Holnap elviszlek hozzá benneteket, ő több információval tud szolgálni nektek.

-Miért kellünk neki? – fordul a férfi felé Abby.

-Nem tudom – vonja meg a vállát, mintha semmiség lenne az egész. – Sokan álltak mellé az évek során.

-Lázadók vagytok? – Seb ad hangot a gondolatomnak.

-Mondhatjuk – Drake ekkor ellöki magát a faltól. – De holnap minden megtudtok. Most inkább együnk valamit.

47.fejezet – részlet

A szőke hajú férfi előtt pedig ott hever Rick. Szájából és oldalából vér szivárog. Kék vér.

-Lucius – leheli Thomas, hangja csöpög a gyűlölettől. Ő az a férfi, aki megölte Richardot, aki agymosást végzett Sebastianon, Thomast pedig a Valhallába küldte, mert nem bírta vele. A férfi fekete szeme ekkor talál meg bennünket, mintha meghallotta volna, hogy a nevén szólítjuk.

49.fejezet - részlet

Thomas kiáltása abban a pillanatban tör fel a torkából, amelyikben az enyém.

Erőm utat tör. A testemből kiáramló hullám mindenkit a földre terít.

Hátam meggörnyed, ahogy lehajtom a fejem. Összepréselt szemhéjaim alól patakokban folynak a könnyek. Mintha soha többé nem lenne semmi, ami megállíthatná őket. Üresség járja át a testemet, szívem megreped.

-A pasid volt? – nyögi meglepetten Lucius, miközben talpra áll. – Basszus! Szar lehet – lelketlen nevetését hallva a düh csak még nagyobbra nő testemben.